

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 6 sierpnia 1951 r.

Nr A-68

T R E S C:

Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:	
886 — Nr 490 z dnia 18 lipca 1951 r. w sprawie państwowego planu stypendialnego dla młodzieży szkół wyższych podległych Ministrowi Kultury i Sztuki na okres od dnia 1 stycznia 1951 r. do dnia 31 grudnia 1951 r.	933
887 — Nr 496 z dnia 18 lipca 1951 r. o rozdziale i wykorzystaniu mieszkań pracowniczych i służbowych	933
Z A R Z A D Z E N I A:	
888 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych	937
889 — Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19 lipca 1951 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych	938
O B W I E S Z C Z E N I E	
890 — Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1951 r. w sprawie ogłoszenia statutu Zakładu Dendrologii i Pomologii	942
D E C Y Z J A	
891 — Ministra Finansów z dnia 21 lipca 1951 r. w sprawie uznania Towarzystwa Kredytowego m. Suwałk w Suwałkach w likwidacji za zlikwidowane bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego	943
LISTY OSÓB WYRÓZNIONYCH:	
892 — odznaką i dyplomem „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji“	944
893 — odznaką i dyplomem „Zasłużonego Przetwórcy Pracy“	944
894 — odznaką „Racjonalizatora Produkcji“	944

886

UCHWAŁA Nr 490 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 lipca 1951 r.

w sprawie państwowego planu stypendialnego dla młodzieży szkół wyższych podległych Ministrowi Kultury i Sztuki na okres od dnia 1 stycznia 1951 r. do dnia 31 grudnia 1951 r.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o państwowych stypendiach dla młodzieży szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 105) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

1. Państwowy plan stypendialny obejmuje okres od dnia 1 stycznia 1951 r. do dnia 31 grudnia 1951 r. i dotyczy stypendiów krajowych dla studentów polskiej przynależności państwowej, studiujących w szkołach wyższych podległych Ministrowi Kultury i Sztuki.
2. Wysokość kredytów na stypendia i zasiłki objęte planem ustala się na kwotę zł 3,861.611.—
3. Wysokość stypendiów określa się, jak następuje:

A. Stypendia zwyczajne:

I rok	zł 210 miesięcznie
II rok	zł 225 „
III rok	zł 240 „
IV i V rok	zł 270 „

Przyznaje się 1.194 stypendia zwyczajne na okres od dnia 1 stycznia 1951 r. do dnia 30 września 1951 r.

Przyznaje się 1.466 stypendiów zwyczajnych na okres od dnia 1 października 1951 r. do dnia 31 grudnia 1951 r.

B. Premie stypendialne:

Przyznaje się na okres od dnia 1 stycznia 1951 r. do dnia 30 września 1951 r. 298 premii stypendialnych, co stanowi 25% stypendiów zwyczajnych.

C. Stypendia mieszkaniowe:

Przyznaje się dla 210 studentów po 90 zł miesięcznie.

D. Stypendia dyplomowe:

Przyznaje się dla 34 studentów po 330 zł miesięcznie.

E. Specjalne stypendia artystyczne:

Przyznaje się dla 85 studentów po 420 zł miesięcznie.

F. Jednorazowe zasiłki:

Przyznaje się 42 zasiłki miesięcznie po 300 zł.

4. Upoważnia się Ministra Kultury i Sztuki do wprowadzenia, w razie uzasadnionej potrzeby, zmian w podziale stypendiów na kategorie i lata studiów w granicach ogólnej ilości stypendiów i kredytów ustalonych w budżecie i w niniejszej uchwale.

5. Stypendia wypłaca się w ratach miesięcznych w dniach od 1 do 7 każdego miesiąca.

6. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kultury i Sztuki.

7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

887

UCHWAŁA Nr 496 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 lipca 1951 r.

o rozdziale i wykorzystaniu mieszkań pracowniczych i służbowych.

§ 1. Zasady i tryb rozdziału mieszkań pracowniczych uzyskanych w ramach publicznego budownictwa mieszkaniowego oraz zasady wykorzystywania wszelkich mieszkań pracowniczych ustala się zgodnie z instruk-

ejami, stanowiącymi załączniki do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała nie ma zastosowania do mieszkań wybudowanych lub odbudowanych ze środków finansowych przyznanych Ministerstwu Obrony Narodowej i Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego jak również do mieszkań pozostających w dyspozycji tych władz.

§ 3. Prezes Rady Ministrów wyda w miarę potrzeby szczegółowe przepisy, jakie okażą się niezbędne dla wykonania niniejszej uchwały.

§ 4. Traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 26 marca 1949 r. o zasadach i trybie zaspokajania potrzeb mieszkaniowych pracowników urzędów i instytu-

cji państwowych (Monitor Polski Nr A-20, poz. 292) oraz przepisy wykonawcze na jej podstawie wydane.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz wszystkim ministrom.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tym, że postanowienia instrukcji Nr 1, dotyczące kwartalnych rozdzielników mieszkaniowych, obowiązować będą poczynając od rozdzielnika na czwarty kwartał 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załączniki do uchwały Nr 496 Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1951 r. (poz. 887).

INSTRUKCJA Nr 1 O ZASADACH I TRYBIE ROZDZIAŁU MIESZKAŃ UZYSKANYCH W RAMACH PUBLICZNEGO BUDOWNICTWA MIESZKANIOWEGO

I. Postanowienia ogólne.

1. Rozdział mieszkań wybudowanych lub odbudowanych ze środków finansowych Planu Inwestycyjnego dokonywany jest pomiędzy użytkownikami na zasadach i w trybie przewidzianym w niniejszej instrukcji.

2. Instrukcję niniejszą stosuje się do wszelkiego rodzaju lokali mieszkalnych uzyskanych z działalności inwestycyjnej, niezależnie od charakteru prawnego osoby inwestora i bez względu na część planu lub budżetu Państwa, w której kredyt ten jest umieszczony.

3. Spod rozdziału w trybie uregulowanym niniejszą instrukcją Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może wyłączyć mieszkania wybudowane lub odbudowane z własnych środków finansowych użytkownika.

4. Uczestnikami rozdziału mieszkań są użytkownicy (z wyjątkiem użytkowników wymienionych w § 2 uchwały), których zapotrzebowanie kwaterunkowe jest zlokalizowane w miejscowości objętej inwestycją budownictwa mieszkaniowego. Przez użytkownika rozumieć należy każdy uspołeczniiony zakład pracy.

5. Jednostką rozdziału jest metr kwadratowy powierzchni użytkowej mieszkania (powierzchni mieszkalnej i pomocniczej). Ewentualne przeliczenie na izby obliczeniowe ma charakter kontrolny.

II. Tryb planowania przyrostu powierzchni mieszkań.

6. Na podstawie limitów finansowych przewidzianych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego (P. K. P. G.) na budownictwo mieszkaniowe w pierwszej fazie konstruowania Planu Inwestycyjnego, Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli (Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli Z.O.R.) oraz inni inwestorzy budownictwa mieszkaniowego opracowywać będą w skali krajowej zbiorczy plan przyrostu powierzchni mieszkań z utrzymaniem podziału na grupy użytkowników, określone według działów gospodarki narodowej.

7. Zbiorczy plan przyrostu powierzchni mieszkań podlega zatwierdzeniu łącznie ze szczegółowym planem finansowym w trybie przewidzianym dla zatwierdzenia Planu Inwestycyjnego w zakresie budownictwa mieszkaniowego.

8. Po zatwierdzeniu planu zbiorczego użytkownicy uzyskują prawo (z zastrzeżeniami wynikającymi z ust. 14, 15 i 16 instrukcji) do otrzymania przewidzianej dla nich powierzchni mieszkań, a inwestorzy zwolnieni są

od obowiązku przeprowadzenia rozliczeń finansowych z użytkownikami. Roszczenia użytkowników, wynikające z tytułu niezrealizowania w terminie do dnia wejścia w życie niniejszej instrukcji przydziałów powierzchni mieszkań wybudowanych ze środków finansowych, przewidzianych w planach inwestycyjnych budownictwa mieszkaniowego (Z.O.R.), wygasają, a Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli (C.Z. „ZOR”) zwolnione jest od obowiązku dokonania rozliczeń z użytkownikami.

III. Zasady i tryb rozdziału mieszkań.

9. W oparciu o zatwierdzony zbiorczy plan przyrostu powierzchni mieszkań, dyrekcje budowy osiedli robotniczych (DBOR) oraz inni inwestorzy budownictwa mieszkaniowego sporządzać będą dla swego terenu działania:

- corocznie — ramowy plan rozdziału przyrostu powierzchni mieszkań, która ma być uzyskaną w ciągu roku. Plan podzielony będzie na okresy kwartalne i wskazywać będzie użytkowników (ramowy roczny rozdzielnik mieszkaniowy);
- kwartalne szczegółowe rozdzielniki mieszkaniowe, obejmujące rozdział pomiędzy użytkowników zapasu mieszkań, które ze względu na stan techniczny będą mogły być oddane do użytku w nadchodzącym kwartale (kwartalne rozdzielniki mieszkaniowe).

10. W rozdzielnikach opracowywanych przez DBOR wykazywana będzie oddzielnie powierzchnia mieszkań przeznaczonych:

- dla urzędów, instytucji państwowych i finansowych, szkolnictwa oraz dla zakładów pracy objętych w zakresie działalności gospodarki planowaniem terenowym (terenowy zapas lokali);
- na mieszkania służbowe dla personelu obsługującego osiedla mieszkaniowe, jak dozorczy, palacze itp. (zapas lokali usługowych);
- na lokale zastępcze dla osób podlegających przekwaterowaniu z budynków zagrożonych lub dla osób podlegających przekwaterowaniu w związku z realizacją inwestycji budowlanych, jeżeli plan inwestycyjny przewiduje lokale na ten cel (zapas lokali zastępczych).

11. Rozdział mieszkań pomiędzy użytkowników dokonywany jest w drodze przydziału kontyngentów mieszkaniowych ustalonych w kwartalnych rozdzielnikach mieszkaniowych.

12. Kwartalne rozdzielniki mieszkaniowe zawierać będą:

- a) określenie w metrach kwadratowych całkowitej powierzchni mieszkań oddawanych do użytku w nadchodzącym kwartale, z wyodrębnieniem zapasu lokali przeznaczonych na potrzeby: terenowe, usługowe i mieszkania zastępcze (ust. 10) oraz na potrzeby pozostałych użytkowników;
- b) zestawienie mieszkań według ilości izb (tj. ilości mieszkań jednoizbowych, dwuizbowych itd.) z określeniem powierzchni użytkowej całych mieszkań i poszczególnych izb;
- c) adresy mieszkań;
- d) terminy oddania mieszkań do użytku;
- e) wskazanie użytkownika.

13. Z wyjątkiem miejscowości o których mowa w ust. 14, kwartalne rozdzielniki mieszkaniowe sporządzają właściwe dyrekcje budowy osiedli robotniczych (DBOR), a w zakresie budownictwa mieszkaniowego realizowanego przez innych inwestorów — sami inwestorzy. Rozdzielniki te przedkładane będą do kontroli właściwym komisjom, o których mowa w ust. 17, na jeden miesiąc przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego.

14. Kwartalny rozdzielnik mieszkaniowy dla m. st. Warszawy, a na podstawie uchwały Prezydium Rządu również i dla innych miejscowości, wymaga zatwierdzenia przez Prezydium Rządu, które nie jest w zakresie rozdziału związane planem zbiorczym. Projekty tych rozdzielników opracowywać będzie Państwowa Komisja Lokalowa (P.K.L.) łącznie z P.K.P.G.

15. W przypadkach uzasadnionych ważnymi potrzebami państwowymi rozdział mieszkań przewidziany w planie inwestycyjnym może być zmieniony przez:

- a) Przewodniczącego P.K.P.G. — gdy zmiana ogranicza się do rozdziału mieszkań pomiędzy użytkowników podlegających t.j. samej władzy naczelnej;
- b) Prezydium Rządu — w pozostałych przypadkach oraz gdy zmiana dotyczy rozdzielnika zatwierdzonego przez Prezydium Rządu.

16. W ramach terenowego zapasu lokali rozdział mieszkań dokonywany jest na podstawie oceny bieżących potrzeb lokalowych użytkowników.

IV. Kontrola i nadzór.

17. Powołuje się wojewódzkie komisje kontroli rozdziału mieszkań. W skład tych komisji wchodzi:

- a) przewodniczący właściwej wojewódzkiej komisji lokalowej — jako przewodniczący;
- b) trzech członków w tym: jeden wyznaczony przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, jeden przedstawiciel wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego oraz dyrektor miejscowej dyrekcji budowy osiedli robotniczych (DBOR) lub wyznaczony przez C. Z. „ZOR“ pracownik DBOR.

Organem wykonawczym wojewódzkiej komisji kontroli rozdziału mieszkań jest biuro wojewódzkiej komisji lokalowej.

18. Wojewódzka komisja kontroli rozdziału mieszkań:

- a) kontroluje zgodność kwartalnych rozdzielników mieszkaniowych sporządzonych przez inwestorów z ramowym rocznym rozdzielnikiem mieszkaniowym, a w przypadku stwierdzenia niezgodności — wstrzymuje wykonanie rozdzielnika

w całości lub w części do czasu rozpatrzenia sprawy przez władze nadzorcze;

- b) kontroluje prawidłowość realizacji przydziałów objętych kwartalnymi rozdzielnikami mieszkaniowymi;
- c) dokonuje rozdziału mieszkań pomiędzy użytkowników partycypujących w rozdziale terenowego zapasu lokali (ust. 10 lit. a) i przedstawia ten rozdzielnik do zatwierdzenia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. Łodzi);
- d) w uzasadnionych przypadkach występuje z wnioskiem o zmianę rozdzielników mieszkaniowych.

W przypadkach gdy uchwała komisji jest niezgodna z rozdzielnikiem lub z obowiązującymi wytycznymi władz nadzorczych, dyrektor DBOR obowiązany jest do założenia sprzeciwu. Zgłoszenie sprzeciwu wstrzymuje wykonanie uchwały komisji do czasu rozpatrzenia sprawy przez władze nadzorcze.

19. Do ważności uchwał komisji wymagana jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy oraz co najmniej dwóch członków, w tym dyrektora lub przedstawiciela DBOR. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

20. Nadzór nad rozdziałem mieszkań wybudowanych ze środków finansowych Planu Inwestycyjnego sprawują:

- a) P.K.P.G. — w zakresie zgodności rozdzielników (rocznego i kwartalnych) z planem zbiorczym i wytycznymi Przewodniczącego P.K.P.G.,
- b) P.K.L. — w pozostałym zakresie. P.K.L. sprawować będzie między innymi nadzór nad: rozdziałem terenowego zapasu lokali (ust. 18 lit. c), trybem przydziału i celowością wykorzystania zapasu lokali usługowych i zastępczych (ust. 10 lit. b) i c) oraz wykonywać będzie ogólny nadzór nad działalnością wojewódzkich komisji kontroli rozdziału mieszkań. Ponadto do P.K.L. należeć będzie realizacja kwartalnych rozdzielników mieszkaniowych, uchwalonych przez Prezydium Rządu oraz opracowywanie wniosków w sprawie rozdziału i lokalizacji środków finansowych przewidzianych w Planie Inwestycyjnym na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników urzędów i instytucji państwowych.

21. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Przewodniczącym P.K.P.G., Ministrem Budownictwa Miast i Osiedli i za zgodą Prezesa Rady Ministrów określi w drodze szczegółowej instrukcji:

- a) tryb przekwaterowania lokatorów do mieszkań zastępczych (ust. 10 lit. c);
- b) tryb i warunki zasiedlania mieszkań przeznaczonych na cele usługowe (ust. 10 lit. b);
- c) tryb i formę sprawozdawczości co do wykorzystania mieszkań pracowniczych, służbowych i usługowych w budynkach administrowanych przez prezydium miejskich (gminnych) rad narodowych.

V. Sankcje.

22. Osoby, winne niezłożenia przez inwestora we właściwym terminie (ust. 13) kwartalnego rozdzielnika mieszkaniowego, pociągane będą na wniosek właściwej wojewódzkiej komisji kontroli rozdziału mieszkań do odpowiedzialności służbowej.

INSTRUKCJA Nr 2 W SPRAWIE NORM ZALUDNIENIA MIESZKAŃ PRACOWNICZYCH I KONTROLI ICH STOSOWANIA

I. Postanowienic ogólne.

1. Obowiązek stosowania norm zaludnienia, określonych w niniejszej instrukcji, dotyczy mieszkań pracowniczych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 28, poz. 257 i Nr 49, poz. 457 oraz z 1951 r. Nr 2, poz. 7).

2. Powierzchnię nowoprzydzielonych mieszkań pracowniczych oraz stopień właściwego wykorzystania mieszkań już używanych określa się na podstawie norm zaludnienia przewidzianych w rozdziale II niniejszej instrukcji.

3. Normy zaludnienia mieszkań nie dotyczą:

- a) lokali reprezentacyjnych;
- b) lokali zajmowanych przez podsekretarzy stanu oraz osoby zajmujące stanowiska uznane przez Prezesa Rady Ministrów za równorzędne;
- c) lokali zajmowanych przez osoby uznane przez Prezesa Rady Ministrów za szczególnie społecznie pożyteczne;
- d) pomieszczeń jednoizbowych oraz zajmowanych przez przynajmniej dwie osoby samodzielnych mieszkań dwuizbowych.

4. W miejscowościach, w których wprowadzone zostały na podstawie art. 7 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 36, poz. 343) normy korzystniejsze od norm określonych w niniejszej instrukcji, mogą być na podstawie uchwały właściwej wojewódzkiej komisji lokalowej stosowane do mieszkań pracowniczych normy lokalne obowiązujące w tej miejscowości, jednak z wyłączeniem mieszkań odpowiadających obowiązującym standartom przestrzennym.

5. Używanie jednego lokalu mieszkalnego przez kilka rodzin (jedno- lub wieloosobowych) może mieć miejsce wtedy, gdy pozwalają na to rozkład i warunki techniczne lokalu. W przeciwnym przypadku należy pracownika zajmującego lokal powyżej obowiązującej normy zaludnienia przekwaterować do innego lokalu, za zwrotem kosztów przeprowadzki.

6. Pomieszczenia posiadające wyjścia tylko do sąsiednich izb mieszkalnych oraz pomieszczenia przechodnie nie mogą być przydzielone osobom nie należącym do jednej rodziny ani też oddawane do wspólnego używania kilku rodzinom.

II. Normy zaludnienia mieszkań.

7. Normy zaludnienia mieszkań pracowniczych określa się zasadniczo w metrach kwadratowych powierzchni użytkowej mieszkania lub w izbach mieszkalnych. Normy zaludnienia, określone w metrach kwadratowych powierzchni użytkowej, stosuje się do mieszkań nowowynbudowanych odpowiadających obowiązującym standartom przestrzennym, normy zaś określone w izbach mieszkalnych — do pozostałych mieszkań.

8. Norma zaludnienia, określona w metrach kwadratowych powierzchni użytkowej, wynosi od 9 do 12,5 m² tej powierzchni na każdą osobę uprawnioną na podstawie przydziału do zamieszkania w mieszkaniu pracowniczym.

Przez powierzchnię użytkową mieszkania rozumie się całkowitą wewnętrzną powierzchnię mieszkania przeznaczoną na cele mieszkalne i pomocnicze.

9. W przypadkach zasiedlenia mieszkania, odpowiadającego obowiązującym standartom przestrzennym, przez więcej niż 1 rodzinę stosuje się obok zasadniczej normy zaludnienia normę kontrolną, określoną w metrach kwadratowych powierzchni mieszkalnej.

Kontrolna norma zaludnienia, określona w metrach kwadratowych powierzchni mieszkalnej, wynosi od 6,5 do 9 m² tej powierzchni na osobę uprawnioną.

Przez powierzchnię mieszkalną rozumie się sumę powierzchni wszystkich izb mieszkalnych.

10. Norma, określona w izbach mieszkalnych, wynosi jedną izbę na każde dwie osoby uprawnione. Dla rodziny liczniejszej, o nieparzystej liczbie osób, norma odpowiada wielokrotności 2 z dodaniem izby mieszkalnej dla pozostałego członka rodziny.

11. Pracownik samotny nie może zajmować więcej niż jedną izbę mieszkalną, a rodzina dwuosobowa więcej niż 2 izby mieszkalne.

12. Nie uważa się za izbę mieszkalną: pomieszczeń o powierzchni poniżej 6 m², pomieszczeń bezokiennych, korytarzy, przedpokojów, łazienek, ubikacji, spiżarek, kuchni o powierzchni poniżej 9 m² oraz kuchni używanych co najmniej przez dwie rodziny, jeżeli współużywalność zastrzeżona została w dokumencie przydziału mieszkania.

13. Izba mieszkalna o powierzchni 30 m² lub większej może być uznana za dwie izby, o ile jest zajmowana przez jedną rodzinę albo przez dwie osoby tej samej płci.

14. Przy ustalaniu powierzchni zajmowanego lub przydzielonego mieszkania pracowniczego uwzględnia się osoby uprawnione do wspólnego zamieszkania z pracownikiem. Uprawnienia te przysługują:

- a) osobom zaliczonym do rodziny pracownika w myśl ust. 15 oraz
- b) za zgodą pracodawcy dysponującego mieszkaniem pracowniczym — osobom pozostającym z pracownikiem we wspólnym gospodarstwie domowym.

Osoby uprawnione do wspólnego zamieszkania z pracownikiem powinny być wykazane w dokumencie przydziału mieszkania pracowniczego.

15. Do rodziny pracownika zalicza się:

- a) współmałżonka;
- b) zstępnych i rodzeństwo pracownika lub jego współmałżonka, jeżeli nie przekroczyli 18 lat życia, a powyżej tego wieku — jeżeli pobierają naukę w szkołach;
- c) wstępnych pracownika lub jego współmałżonka, jeżeli przekroczyli 60 lat życia lub są trwale niezdolni do pracy zarobkowej;
- d) sieroty i dzieci przyjęte na wychowanie, jeżeli odpowiadają warunkom określonym pod lit. b);
- e) osoby, zatrudnione w gospodarstwie domowym pracownika, jeżeli warunki rodzinne uzasadniają korzystanie z ich pomocy (np. praca obojga małżonków, opieka nad dziećmi i osobami chorymi).

16. Normy zaludnienia, określone w ust. 8 i 10, ulegają powiększeniu w przypadkach uzasadnionych charakterem wykonywanej pracy albo stanem zdrowia pracownika lub członka jego rodziny. Powierzchnia dodatkowa przyznana z tego tytułu nie może przekraczać w nowowynbudowanych mieszkaniach standartowych 12,5 m² powierzchni użytkowej, a w innych mieszkaniach — jednej izby.

17. Prawo do korzystania z powierzchni dodatkowej z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 11, przysługuje:

- a) osobom, których zajęcia zawodowe bądź funkcje społeczne wymagają stałej lub dodatkowej pracy w domu;
- b) osobom, których stan zdrowia wymaga specjalnych warunków mieszkaniowych bądź też jest niebezpieczny dla otoczenia lub wzbudza wyjątkową odrazę (np. otwarta gruźlica, choroba psychiczna, nowotwór złośliwy);
- c) osobom, odznaczonym orderem Budowniczych Polski Ludowej;
- d) osobom szczególnie zasłużonym dla Polski Ludowej.

O potrzebie korzystania z powierzchni dodatkowej przez osoby, wymienione pod lit. a), orzeka właściwa władza naczelna, w dziale której zatrudniony jest pracownik. Władza ta może uprawnienia swoje za zgodą Prezesa Rady Ministrów przenieść na kierowników bezpośrednio podległych jednostek terenowych.

Prezes Rady Ministrów określi kryteria stanowiące podstawę do wydawania przez władze naczelne zaświadczeń o potrzebie korzystania z powierzchni dodatkowej przez osoby, wymienione pod lit. a).

Prawo do korzystania z powierzchni dodatkowej przez osoby, wymienione pod lit. b), przyznaje właściwa wojewódzka komisja lokalowa na podstawie opinii urzędowej komisji lekarskiej lub lekarza urzędowego. O potrzebie korzystania z powierzchni dodatkowej przez osoby, wymienione pod lit. d), orzeka prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi).

18. Prezes Rady Ministrów może ustalić w drodze wyjątku inne normy zaludnienia dla osiedli budowanych na podstawie podwyższonych standartów mieszkaniowych.

III. Tryb postępowania.

19. Mieszkania zaludnione niezgodnie z obowiązującymi normami podlegają przymusowemu dodatkowemu zaludnieniu przez dokwaterowanie innych osób. Jeśli jednak rozkład i warunki techniczne lokalu nie pozwalają na przeprowadzenie dokwaterowania, pracownika

należy przekwaterować do mieszkania mniejszego, odpowiadającego obowiązującym normom, a zwolnione mieszkanie przydzielić rodzinie liczniejszej.

20. Postanowienia o dokwaterowaniu lub przekwaterowaniu w myśl ust. 19 wydaje pracodawca, w którego dyspozycji pozostaje mieszkanie lub też, jeśli pracodawca nie wykona obowiązków wynikających z postanowień ust. 23 — instytucja dysponująca budynkiem.

21. Powierzchnia mieszkalna, uzyskana w wyniku postępowania określonego w rozdziale niniejszym, przechodzi do dyspozycji pracodawcy dysponującego mieszkaniem lub instytucji dysponującej budynkiem (ust. 20).

22. Do postępowania w sprawach mieszkań niedostatecznie zaludnionych stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 28, poz. 257 i Nr 49, poz. 457 oraz z 1951 r. Nr 2, poz. 7).

IV. Kontrola i nadzór.

23. Pracodawca dysponujący mieszkaniem pracowniczym oraz instytucja dysponująca budynkiem obowiązani są czuwać, aby mieszkanie używane było zgodnie z obowiązującymi normami zaludnienia. Kontrola gospodarki mieszkaniami pracowniczymi, w szczególności w zakresie zgodnego ich wykorzystania z obowiązującymi normami, należy do właściwych wojewódzkich komisji lokalowych, a w m. st. Warszawie — również do P.K.L. Nadzór nad działalnością wojewódzkich komisji lokalowych sprawuje P.K.L.

V. Sankcje.

24. W przypadkach, gdy pracodawca nie dokona nakazanego przez władze sprawując kontrolę lub nadzór (ust. 23) zaludnienia lub przekwaterowania, władze te zarządzają wykonanie decyzji we własnym zakresie działania, a uzyskane w wyniku tego postępowania izby przydzielą na rzecz innego pracodawcy.

Ponadto, poza pociągnięciem do odpowiedzialności służbowej osób winnych, właściwa władza może wyłączyć pracodawcę z uczestnictwa w rozdziale mieszkań uzyskanych w ramach publicznego budownictwa mieszkaniowego do czasu wykonania nakazanego dokwaterowania lub przekwaterowania.

888

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 17 lipca 1951 r.

w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych.

Na podstawie § 5 zarządzenia Nr 105 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych (Monitor Polski Nr A-63, poz. 826) zarządza się, co następuje:

1. Na czas przejściowy, aż do odwołania, zezwala się na indywidualne nabywanie biletów ulgowych w cenie 50% biletu normalnego do wszystkich teatrów świetlnych na przedstawienia filmów o wysokiej wartości artystycznej lub ideologicznej, których lista zostanie ustalona przez Ministra Kultury i Sztuki na wniosek Generalnego Dyrektora Filmu Polskiego.

2. Na czas przejściowy, aż do odwołania, zezwala się na sprzedaż biletów ulgowych w cenie 50% biletu normalnego na specjalne seanse w dni powszednie, na których wyświetlane będą filmy, nie objęte pkt 1 niniejszego zarządzenia.

3. Warunki, jakim odpowiadać mają specjalne seanse, o których mowa w pkt 2 niniejszego zarządzenia, określi Generalny Dyktor Filmu Polskiego.

4. Prawo do nabywania biletów ulgowych, o których mowa w pkt 1 i 2, mają:

- a) członkowie związków zawodowych,
- b) członkowie Związku Samopomocy Chłopskiej,
- c) żołnierze Wojska Polskiego,
- d) pracownicy i funkcjonariusze Władz Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej,
- e) młodzież szkolna i akademicka,
- f) członkowie Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”,
- g) członkowie Związku Emerytów Państwowych.

5. Osoby, wymienione w pkt 4, uprawnione są do nabywania osobiście w kasie teatru świetlnego na każdy seans po dwa bilety ulgowe za okazaniem legitymacji